

Neděle 21. po sv. Trojici

Am4,1-5

20.10.2024

Pozdrav:

Počátek náš a pomoc naše je ve jménu Hospodina, Boha našeho,
který učinil nebe i zemi, který je věrný ve svém mnohém milosrdenství
a dílo rukou svých nikdy neopouští.

Introit:

Přines Bohu oběť díků a plň svoje sliby Nejvyššímu!
Až mě potom budeš v den soužení volat, já tě ubráním a ty mě budeš oslavovat.

Píseň: 698

Čtení: Mt6,1-14

Píseň: 724

Kázání: Am4,1-5

Tentokrát prorok Ámos míří do vlastních řad. Nejde o svět okolo. Nejde o ty pohanské národy a pronárody, nejde o ty neznabohy. Svědek víry a posel Hospodinův mluví k lidu Božímu, dnes bychom mohli říci: k církvi.

Můžeme si položit otázku. Je dnešní církev, sbor, ve stejné situaci nebo se nás toto prorokování vůbec netýká? Pojdme se nejprve podívat, o čem že to prorok Ámos mluví.

Slyšte toto slovo, bášánské krávy, které jste na Samařské hoře. Prorok Ámos přirovnává Izrael k bášánským kravám. Není to vůbec nadávka, je to obraz tučnosti nejen těla, ale hlavně srdcí. Bášánské krávy byly svojí tučností pověstné. Tučnost srdce je překážkou k rozpoznávání Božího díla. Jakoby tuk obalil, prorostl, znehybnil člověka natolik, že *utiskuje chudého, utlačuje ubohého*.

Víme, že severní království netrpělo nedostatkem. Prosperita byla všude, a přesto zde byli ti potřební, ti utiskovaní, ubozí. Jak je to možné? Jak je možné, že v blahobytu těch, kteří

vybízí: „*přines, abychom hodovali*“, se děje bezpráví a útisk? Jak je možné, že ze stolů plných jídel pro chudáky a ubožáky nic nezůstane?

Ano, tučné bášanské krávy, rozvalující se na samařských horách, nechtějí vidět chudého a ubohého. A můžeme se ptát dále. Kdo je ten chudý a ubožák? Podle Bible jsou to ti enavim. Ti, kteří kromě Hospodina jako svého zastávce a obhájce nikoho nemají. Jsou to ty pověstné vdovy a sirotci, na které nikdo nebere ohled.

A můžeme se ptát ještě dál. Víme vůbec, že v naší společnosti takoví lidé žijí? Víme, jako církev, sbor o takových lidech, nebo žijeme v takové prosperitě, že nikdo takový mezi námi není, a ani není v našem okolí?

Opět konstatuji, že nevím. Je těžké vypočítat, kolika lidem církev pomohla, vytáhla je z nesnází, z bídy a soužení. S kolika lidmi se rozdělila. (Diakonie, charita, armáda spásy a pořád to nestačí.)

Pokračujme však dál v našem přečteném oddílu. V textu totiž nejde jen o sociální otupělost. Pět výroků – posměšků, karikatur. Jako by se smál lidské pošetilosti nejen Ámos, ale i Pán Bůh, který vidí přes tuk k srdci každého.

Jsou zde užita následující slovesa: *jděte, páchejte, přinášejte, spalujte, svolávejte*. Nejprve *Jděte do Bet-elu, do Gilgálu...* přeloženo do dnešních dní, bychom mohli povědět, jděte do kostela, modlitebny, ale nic vám to neprospěje. Proč se tak děje, je nasnadě. Chození do kostela nikoho nespasilo. To nepomůže. Dokonce tím můžete i *páchat* zločiny. Nemyslíte totiž na ubožáka a nuzného. Konáte jen vyprázdněný kult. Nemá to dopad na váš civilní život.

Třetí sloveso mluví o obětech – *přinášejte oběti*. A opět se můžeme zamyslet. Jsou naše oběti pro církev, sbor smysluplné, nebo je děláme z povinnosti, vytratila se z nich radost?

Spalujte tedy děkovné oběti, které souvisí s díky vzdáním. A opět se můžeme tázat: dá se vůbec děkovat Bohu špatně? Pravděpodobně dá. Hlukem svých modliteb nikdo nikoho ještě nepřesvědčil.

Neboť, tak to máte rádi, synové izraelští, zní z úst prorokových. Jde o falešný kult, o bezduché a vyprázdněné odříkávání, o falešné představy o Bohu? Jak je to s námi?

Na to není jednoznačná odpověď.

Co má tedy na srdci pisatel Ámosova proroctví? Prorok volá nejen izraelské syny, ale též sám sebe k vroucnosti, k zvnitřnění.

Zbožnost nemá sloužit nám. Zbožností sloužíme Pánu Bohu. On je ten, který nám otevírá a odtučuje srdce. On je ten, který dobře činí a za to se jej sluší chválit. On je ten, kterému s ochotou a radostí přinášíme oběti. Pán Bůh na nás vlastně nechce nic jiného, než abychom jej milovali.

Jak to máme udělat? Jak můžeme milovat někoho, kterého nelze nejen poznat, ale i vidět? Nevím. Bůh se nám zjevil v Ježíši Kristu, v člověku. Bůh sám se k nám sklonil a nechal se poznat v člověku, který volal k Bohu slovy *abba* - Otče. Bůh se nám zjevil a zjevuje v Ježíši Kristu, v člověku, který volá: „Bud' vůle tvá.“

Jestliže Ámos a izraelští synové věřili v toho nepopsatelného a nevyzpytatelného Boha, o co my to máme lehčí! Nám se tento Bůh zjevil v člověku Ježíši Kristu. Zjevil se, aby nám ukázal, jak můžeme milovat Boha. Zjevil se, aby nám ukázal, co to je milovat člověka. Zjevil se, abychom na životě, smrti a zmrtvýchvstání poznali, jak dobrý jen Bůh, který si nás zamiloval.

Amen.

Píseň: 275

Poslání:

My milujeme, protože Bůh napřed miloval nás.
Řekne-li někdo: "Já miluji Boha", a přitom nenávidí svého bratra, je lhář.
Kdo nemiluje svého bratra, kterého vidí, nemůže milovat Boha, kterého nevidí.
A tak máme od něho toto přikázání: Kdo miluje Boha, ať miluje i svého bratra.

Požehnání:

Pokoj Boží, převyšující všechna vaše pomyšlení,
chrániti bude srdcí vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši.

Píseň: 716